

Bouwreis Zuid-Afrika 6 – 14 oktober 2012

Wij zijn er klaar voor!

Eindelijk is het bijna zo ver! Het aftellen is begonnen!! Wij maken ons klaar voor het vertrek naar Zuid-Afrika aanstaande zaterdag (6 oktober 2012).

De volgende mensen gaan aan de Dowdle Primary School bouwen aan een klaslokaal en een keuken. Daarnaast worden de daken van de bestaande gebouwen gerenoveerd. Dit zijn onze bouwreizigers:

- Peter van Kemenade – Ploegmakers Cultuurtechiek / IBN Facilitair
- Jörg van Gils – Tence Inzetbureau
- Carola Put-de Vreugd – Hago Zorg
- Jacqueline Konings-van Gerwen – CSG
- Rob Westerlaken – FacilityServices International
- Raymond Huibregtsen – Yask
- Dennis Joosen – Tence Inzetbureau
- Sjoerd Houben – Yask
- Irene Drozdok – Alpheios
- Marianne Raes – Care
- Paul Pinckers – RIF
- Lydia Giebens – Assist at Home
- Tes van Moerkerk – Hago
- Desiree Spetgens – Hago
- Charly Vroom – Westerveld
- Karin Reynaers – Reynaers Aluminium
- Marjo Ubachs – Risse Groen

Sylvie Franken en Diana Kockelkoren zullen de reis vanuit Vebego begeleiden.

Houd onze ervaringen via deze blog in de gaten en steek onze bouwreizigers een hart onder de riem door af en toe een berichtje te plaatsen!

Wij zijn gearriveerd!

Hallo allemaal.

Vanuit Kings Grant schrijven we dit verslag en dat betekent dat we goed aangekomen zijn.

Helaas hebben twee mensen zich af moeten melden. Diana en Jörg we zullen jullie missen. Vanaf Schiphol, op zaterdag 6 oktober, hebben we heel wat kilometers achter ons gelaten. Eerst naar Dubai, toevallig met de grote airbus 380. Dat was eigenlijk hetzelfde als met een 747 maar door de aanwezigheid van trappen wisten we dat het een dubbeldekker was. Met 800 mensen tegelijk op reis, best veel. Doordat we allen

hetzelfde foundation-shirtje hebben in een mooie paarse kleur hebben we wel veel aanspraak. Veel mensen willen weten waar we vandaan komen en wat we gaan doen. Er wordt zelfs al gedacht dat we een massale MILKA excursie ondernemen maar helaas zonder gratis samples.

In Dubai hebben we geslapen en na een blik op de skyline hebben we de laatste etappe afgelegd. Alles bij elkaar hebben we, inclusief wat vertraging vanuit Dubai, 15 uur in het vliegtuig gezeten. In dat vliegtuig hebben we 15 films gezien, 29 cd's geluisterd, 5 maaltijden genoten, 17 races gewonnen, 26 sudoku's opgelost, adressen uitgewisseld en 43 keer uitgelegd wat de Vebego Foundation in Zuid Afrika gaat doen.

In Zuid Afrika geland, merkten we dat het daar ook flink kan regenen. En dat terwijl het in Nederland en België, volgens alle whats-apps, goed weer zou zijn geweest.... Vanuit het vliegveld was het nog 2 uur rijden naar ons logeeradres. Onze chauffeur kwam na een half uur rijden erachter dat er iets mis was met de lampen in het dashboard en de achterlichten. De tweede bus had de lichten in orde.

De eerste indrukken van Kings Grant in donker zijn heel positief, wat we zagen was erg mooi. Onder het genot van een hapje en een drankje werden we gebriefd door onze gids Gavin; Wat we van de rest van de week konden verwachten en hoe de kennismaking met de mensen van de Dowdle school zou verlopen. Dat maakte ons allen weer bewust van wat we hier komen doen en hoe bijzonder het is wat we gaan meemaken. Na nog enkele woorden in de Zulu-taal te hebben uitgelegd zijn we allemaal het bed in gedoken. Vol verwachting naar de rest van de week.

Marjo, Irene, Desiree, Tes.

Aan de slag!

Vanmorgen was het vroeg opstaan na een lange reis. Om 07.00u verzamelden we in de ontbijtzaal. We werden getraakteerd op vers gemaakte omeletten, pannenkoeken, muffins en andere lekkernijen. Na het ontbijt kreeg iedereen even de gelegenheid een paar foto's te schieten van ons hotel Kings Grant, na de duisternis en mist van de avond daarvoor. Om vervolgens om 08.00 vol verwachting met de bus te vertrekken naar de bouwplaats. Het landschap is ontzettend mooi en op de groene heuvels kwamen we gnoe's, impala's en zebra's tegen!

Iedereen was erg benieuwd naar de school, de bouwvakkers en de kinderen. Na een rit van ongeveer 40 minuten werden we warm onthaald op Dowdle school door de directeur. Na de safety instructions van Gavin kon iedereen zijn helm op maat maken en werd het tijd om echt de handen uit de mouwen te gaan steken. We zijn in groepen opgedeeld en kregen verschillende taken toebedeeld (cement maken, metselen, stenen sjouwen (heeeeeel veel stenen), met de pikhouwel grond losmaken om de fundering te stutten en nog veel meer). Gemotiveerd door het gezang van alle kinderen uit de verschillende klaslokalen zat het tempo er al snel goed in.

Enkele opvallende feitjes mogen niet onbenoemd blijven, dat:

- Desiree al voor aanvang van de werkzaamheden van enthousiasme uit haar broek gescheurd was.
- Peter een uitmuntend metselaar is gebleken en we kregen hem maar met moeite van zijn werkzaamheden af.
- Irene samen met Charly een perfect metselduo is!
- De kinderen de meeste foto's voor hun rekening hebben genomen. Maar al te graag wilde ze voor ons poseren als ze de foto's maar terug mochten zien. Dat vonden wij natuurlijk helemaal niet erg.
- Rob zijn tapdancschoenen heeft meegenomen en kan daar nog prima op werken ook!
- Velen en vooral Marjo en Carola ongeveer 24 kuub cement met de hand hebben gemaakt!
- Een lange ketting van fanatieke stenensjouwers minimaal 1500 stenen van 10 kilo per stuk hebben klaargezet voor de metselaars.
- Tussen de stenen een keur aan lokale fauna aangetroffen is, waaronder: schorpioenen, spinnen en duizendpoten.
- De mamma's van de school ontzettend goed kunnen koken en ons verwend hebben met een heerlijke teabreak en lunch.

Rond 16.00u ging iedereen moe maar voldaan de bus weer in. Ook deze keer was het weer een avontuur. Door de regen waren de wegen nat en glad. Een grote vrachtwagen blokkeerde ons de weg waardoor onze chauffeur, Steve O al zijn talenten moest aanwenden om ons er langs te krijgen en niet om te slaan en in de greppel te blijven vastzitten. Door een knap staaltje chauffeurswerk zijn we weer veilig op Kings Grant aanbeland en gaan we ons nu opmaken voor een ongetwijfeld heerlijk avondmaaltijd.

We kunnen niet wachten tot het morgen wordt, alhoewel de spierpijn ons met het typen nu al parten speelt....

Raymond, Sjoerd en Dennis

We will rock you!

Vandaag was de 2^e dag. Om acht uur vetrokken we vergezeld van een aangenaam zonnetje naar de bouwplaats. Onderweg hebben we het wrattenzwijn aan onze verzameling van gespotte Afrikaanse diersoorten toegevoegd. Na aankomst hebben we eerst onszelf in de zonnebrand gezet en zijn aan het werk gegaan. De deet-lucht ontbrak overigens vanmorgen in de bus. Tijdens het bouwen hoorden we vanuit een klaslokaal "we will rock you" van Queen. Paul en Dennis waren de klas ingeslopen om de kinderen op eigen wijze wat Engelse taal bij te brengen. Paul heeft absoluut zijn roeping gemist, zelden hebben we een Queen nummer met zo'n goed Engels/Afrikaans accent horen zingen. Een aantal heeft ook het touwtje springen geïntroduceerd en we kunnen concluderen dat het lachen om struikelpartijen bij elke cultuur hoort.

De tapdancschoenen van Rob hebben helaas de tweede dag niet overleefd. Na wat provisorische reparatie met ducttape heeft de Afrikaanse bouwer Jali zijn schoenen

opgeofferd om ze na een Michael Jackson danceact voor goed naar het afval te verbannen.

Na de lunch zijn we naar de Springvale school geweest. Hier heeft de foundation in 2010 ook een klaslokaal en een keuken gebouwd en hebben we kunnen zien hoe ons eindproduct eruit moet zien. Bij de school hebben we ons met de kinderen uit kunnen leven met voetbal, volleybal en schoolplein spelletjes. Het was jammer dat we maar een uurtje konden blijven.

Vandaag zijn de kozijnen geplaatst, hebben we steigers gebouwd, verbouwd en verplaatst en zijn we vooral trots op het bereiken van het hoogste punt, 2,5 meter.

In drie groepen zijn we op bezoek gegaan bij gezinnen uit de omgeving. Dit was zeer indrukwekkend. Op dat moment realiseer je je weer hoe verschrikkelijk goed wij het hebben en waarom we dit allemaal doen.

De terugreis was weer zeer avontuurlijk. De techniek in de bus liet ons weer in de steek. De hoofdrol was voor Steve O, de chauffeur die bijna verdronk door het binnenspoelend water van een tegemoetkomende auto. Beste bijrol was voor Peter die de hele reis als menselijke ruitenwischer de chauffeur heeft geholpen bij zicht houden door de voorruit.

Vanavond weer lekker gegeten en na een toegift van Paul (met zang en gitaar)- onder het genot van thee (dit keer hielden de stoppen het water koken wel), windhoek en excelsior nog wat nagepraat.

Rob, Charly en Carola

Twee Belgen en den Ollander

A promise is a promise so, stipt om 6u. werden de kerkklokken, volgens Afrikaanse traditie op Kings Grant, geluid: 9 keer. Paul en Peter hadden dit nu eenmaal beloofd.

Eenmaal op zijn we dan toch maar begonnen aan een dauwtrip en.....jawel, we hebben apen gezien en de apen hebben ons gezien. Ze waren gelijk weg!

De dag startte met een nieuwe bus, met ruitenwissers die werkten en heldere ramen waar we eindelijk het prachtige landschap door konden zien.

Door de wijsheid en ervaring die we hebben opgedaan de laatste dagen kon er vandaag een grote stap gezet worden naar de oplevering van de bouw. Het planten van de meiboom is dus in zicht!

Indrukwekkend was de reactie van de kinderen toen diverse ballonnen werden uitgedeeld en opgeblazen. We hebben samen touwtje gesprongen en gehinkeld. Het was een feest voor ons, maar zeker ook voor de kinderen.

Tijdens de middag hebben Lydia, Jacqueline, Tes en Sylvie de Ntabane-school bezocht. Dit is de school waar Vebego Foundation in 2011 twee klaslokalen en een keuken heeft gebouwd. Tes overhandigde aan de Principal een fotocollage ter herinnering hieraan.

Als toetje op de taart (Peter wilde persé een toetje in plaats van een kers) mochten wij meereizen met een authentieke stoomtrein. Deze trein werd met hout gestookt en dat was te merken ook. Het duurde een nog kwartier alvorens er beweging kwam, doordat de trein te weinig grip had op het spoor. Door het leggen van kleine kiezels op de rails kwam er weer beweging in de locomotief waarna onze wonderbare trip door de Eucalyptusbossen kon worden verder gezet.

Sylvie had ons lekkere pizza beloofd en belofte maakt schuld; de lekkerste Pizza van Zululand.

Vandaag was weer een geslaagde dag. Lydia, Peter en Karin

De dag van de geit

Vanochtend waren we weer allemaal vroeg "uit de veren". Helaas was het geen mooie ochtend qua weer, wederom regen. Toch gingen we vol goede moed weer met onze grote vriend Steven "O" richting de bouwplaats. Daar was het droog en dat is het de hele dag gebleven.

Op de bouwplaats wachtte ons een grote verrassing. De betonnen vloer van het klaslokaal zou vandaag gestort worden. Elke dag hebben onze lokale bouwvak-collega's ons gezegd hoeveel werk dit zou zijn, dus "the moment of truth" kwam vandaag.

Moet je nagaan... thuis zetten we de cementmolen aan en beginnen met beton "draaien" of sterker nog, je laat een vrachtwagen aanrukken met kant-en-klaar materiaal om dit alleen nog maar te egaliseren. Hier is dat toch net nog effe wat anders. Eerst twee lange rijen maken met zand (90 kruiwagens wel te verstaan) daarna 20 zakken cement hieraan toevoegen (50 kg zakken dus) daarna 90 kruiwagens kiezel hierbij en water halen met grote vaten en kannen. Indien dat gebeurd was konden we beginnen met mengen. Let op: met de schep laag op de grond. De arbo zou thuis langzaam het kookpunt bereiken.

Onze collega's zijn ondertussen de vloer aan het voorbereiden door plastic en vlechtwerk op de vloer te installeren. Op het moment dat dit klaar is kan worden begonnen met het naar binnen kruien van het beton. Dit onder luid geschreeuw en gezang van onze "Boss" Jali. We zijn daar ongeveer de hele dag mee bezig geweest.

Naast dit werk hebben we toch ook nog tijd gevonden om leuke dingen met de kinderen te doen. Onvoorstelbaar overigens dat de ballonnen van sommige kinderen het hebben overleefd. We hebben weer touwtje gesprongen op verzoek van de kinderen en vandaag was de gitaar van Paul meegegaan naar de bouwplaats. Zo hebben we met z'n allen het Nederlandse volkslied samen met bijbehorend ritueel ten gehore gebracht nl: "deze-vuist-op-deze-vuist" van ome Willem (wie kent hem niet). "Hoofd, schouders, knie en teen" en een herhaling van "we will rock you" mocht natuurlijk niet ontbreken. Dat dit bij de kinderen een blijvende indruk van ons Nederlanders en Belgen achter heeft gelaten was duidelijk te horen toen de kinderen na school naar huis liepen. Ze zongen en klaptten "we will rock you" en draaiden rondjes terwijl ze hun neus aanraakten.

Als jullie dachten dat bovenstaand al overweldigend zou zijn voor de kinderen hebben jullie het mis, want Peter heeft de show gestolen door met de kinderen de vogeltjesdans (inclusief polonaise) te doen.

In de ochtend waren Karin, Desirée en Carola samen met Gavin naar Ixopo gegaan om inkopen te doen van het ingezamelde geld. Zij hebben onder andere schoolborden, kasten, keukengerei, tuinslangen, emmers, borstels, een kraan, een volleybalnet en -bal, diverse voetballen, e.d. gekocht voor de school. Ook is er eten gekocht voor de gezinnen die wij eergisteren bezocht hebben. Dit is 's middags bij deze gezinnen afgegeven. Dit werd met ontzettend veel dankbaarheid ontvangen.

Last but not least heeft Raymond samen met Andy (Engelse naam van één van onze Zuid-Afrikaanse collega bouwers) niet 1, maar 2 keer het hoogste punt bereikt van het keukengebouw.

Op het eind van de dag is ook nog het houtwerk voor het dak geleverd. Helaas te laat om nog volledig van een lik verf te voorzien maar het begin is gemaakt. Ons doel voor morgen is om op beide panden het dakframe te plaatsen.

O ja, aan de lijst van exotische dieren kunnen we toevoegen: DE JONGE GEIT, die ons, moederloos en blatend de hele dag heeft afgeleid van belangrijke zaken. Ze werd wel 5 keer door de principal van de school verwijderd maar DE JONGE GEIT was sterker dan de principal.

De terugkeer naar Kings Grant verliep vlekkeloos deze keer. Mede dankzij de krachten van onze "Mega Sylvie" die ons weer veilig thuis bracht.

En we gingen allen om 8 uur naar bed vanwege de zware dag morgen en we dronken geen wijn of bier.

Jacqueline, Marianne, Marjo en Paul.

De tijd van gaan was gekomen

De koffers zijn gepakt. Alles gaat in de trailer.

Voordat we vertrekken neemt de staf van King's Grant nog afscheid van ons.

Ze zingen een mooi lied voor ons. We krijgen er kippenvel van. Daarna laten ze ook nog een typische Zulu – dans zien. Na een persoonlijk afscheid nemen we stil plaats in de bus.

Het besef is er : de laatste rit naar de bouwplaats is een feit.

Op de bouwplaats aangekomen wordt alle energie nog eens opgehaald en gaat eenieder vol aan de slag. Dakspanten worden in de carboleum gezet, de laatste raamkozijnen worden geveerd en de sleuven voor de bordessen worden met pikhouwel uitgehakt in de steen en daarna gegraven. Dat was nog zwaarder dan beton scheppen.

Na de thee gaat een groep de dakspanten plaatsen.

Rond het middaguur heeft Rob de eer om de eerste vlag te hijsen, een Nederlandse vlag met de leeuw van Vlaanderen. Ook de Vebego Foundation – vlag wappert fier boven de bouwplaats.

Een moment met mixed feelings... trots, blij maar toch een beetje bedroefd...

Dan komt toch het moment wat we stiekem uit wilden stellen... de afscheidsceremonie..

De kinderen zeggen versjes op, zingen en dansen. Het raakt ons recht in ons hart en emoties zijn maar moeilijk onder controle te houden.

Daarna is het onze beurt. De aftrap wordt gegeven door Desiree. Op haar dwarsfluit speelt ze het toepasselijke lied 'The Circle of Live '. Vanaf de eerste tonen luisteren de kinderen ademloos. Het is prachtig en iedereen wuift mee op de tonen die de weg vinden naar hun hart. Zij zullen zo iets waarschijnlijk nooit meer meemaken. Aansluitend worden een paar bekende liedjes gezongen " Hoofd, schouders, knie en teen " gevolgd door " Deze vuist op deze vuist " en de afsluiter " We will rock you ". Liedjes die voor ons nooit meer hetzelfde zullen zijn.

Na wat laatste woorden van de principal wordt de ceremonie afgesloten met het volkslied.

Een van de vele kippenvelmomenten.

Door ons worden nog opgeblazen ballonnen uitgedeeld. Er ontstaat een heerlijke chaos en iedereen reageert uitgelaten. We nemen afscheid van de kinderen en trekken ons terug voor onze laatste maaltijd aldaar. We horen bekende melodieën wegzakken als de kinderen de straat af lopen.

Samen met de bouwers nuttigen we een heerlijke maaltijd. We spreken nog een aantal woorden van dank en respect naar elkaar uit.

T – shirts, werkschoenen, handschoenen en andere bruikbare kledij worden achtergelaten.

Het is nu tijd om te gaan.....

Verzonken in gedachten en vol weemoed stappen we in de bus op weg naar Durban. Ook het weer nam gepast afscheid. Het eerste stuk ging vergezeld van regen en mist.

Om 18:30 uur neemt Sylvie ons mee in alles wat vanaf het moment van vertrek gebeurd is.

Aandachtig luisteren we en emoties komen naar boven als de ervaringen met elkaar gedeeld worden. Wat een indrukwekkende week is het geweest!

We eten in een lokaal restaurant. In het aangrenzende café blazen we stoom af middels zang en dans als Paul op de tafel zijn zangkunsten ten gehore brengt. Daarna nog even met elkaar aan de bar van het hotel. Sylvie heeft voor morgen een verrassing in petto.

Maar een rit naar de bouwplaats komt nooit meer.....

Tes en Sylvie

De verrassing van Sylvie

Op zaterdag hadden enkelen van ons de honneurs in de vroege uurtjes waargenomen tijdens de activiteiten in de "Zanzi-bar" van de B&B. Anderen waren vroeg wakker en zo waren ook deze taken weer goed verdeeld. De aardige eigenaresse van de B&B verzorgde voor een select gezelschap de autorit naar de beach. Zo gebeurde het dat de Indische Oceaan met de voeten werd betreden. Heerlijk warm water en daar kwam een heerlijk zonnetje bij.

De verrassing van Sylvie was een safari in een nabijgelegen park!!! Naast de dieren die we al gezien hadden zouden we neushoorns, giraffen en nijlpaarden kunnen zien. Helaas kregen we een telefoontje dat de regen van de afgelopen dagen het hele park in een

modderpoel had veranderd. Het vele off-road dat we zouden moeten rijden werd daardoor erg bemoeilijkt. Bovendien zou dat zoveel lawaai opleveren dat de dieren ons al van verre hoorden aankomen en dus moeilijk te spotten zouden zijn. Jammer, maar er was een prima alternatief.

Midden in Durban ligt namelijk een permanente "markt" waar allerlei te koop wordt aangeboden. Mensen van buiten Durban bieden hun waren aan in grote verscheidenheid. Van bloemen, groenten en fruit, specerijen, kippen (levende), koeienkoppen (dood, in stukjes gehakt en gebakken) naar gedroogde kruiden en witte en rode kalk voor traditionele medicijnmannen, miljoenpoten (een insect) en allerlei delen van wel of niet te herkennen inheemse dieren die vast ook een "medicinale" werking toebedeeld hebben gekregen. Het was erg veel en we hebben dan ook met open mond en fotocamera's in de aanslag achter onze gids aan over deze markt getoerd. Aansluitend konden we souvenirs shoppen. Sylvie zelf stal de show door ons in een Afrikaans bruidskleed vanaf de galerij toe te zwaaien. Dennis en Peter konden het echter niet eens worden over de verdeling van de bruidsschat dus hebben we het feestje nog even uitgesteld.

Daarna gingen we naar het hoogtepunt van de dag. We brachten een bezoek aan het Moses Mabhida Stadium. Onder veel lezers beter bekend als een van de voetbalstadions waar de wereldbeker werd gespeeld. Het hoog(s)tepunt werd bereikt in een gondel die over de ark/boog van het stadion heen naar boven ging. Bovenop die boog was een platform vanwaar we een geweldig uitzicht hadden over Durban. Een grote stad en mooi gelegen aan de oceaan. En een mooi punt om iemand ten huwelijk te vragen zoals daar in onze aanwezigheid gebeurde. Geen bekende overigens.

Al die indrukken maakten hongerig. We lunchten in een erg leuk restaurant aan de boulevard van Durban. Er waren veel mensen aan het strand en het restaurant zat vol. Voor ons was dat toch even wennen. Gisteren zaten we nog op de Dowdle School en konden we mensen erg gelukkig maken met rijst, meel en sinaasappels. We zongen en dansten samen en zagen dat mensen plezier konden hebben met weinig. Nu zaten we aan een drukke boulevard met drankjes en lekker eten, genietend van zon en zee en allerlei entertainment. Wat een tegenstelling.

Overigens had "de bus" nog een verrassing. Alleen was die deze keer vooral voor onze Steven. Die moest namelijk nog een band verwisselen en de krik hoorde eigenlijk bij een bus die wat lager op de wielen stond. Dat was nog hard werken op die laatste dag.

Uiteindelijk werd het tijd om naar het vliegveld te gaan en afscheid te nemen van Steven en Gavin. Na een kleine verkleedpartij zijn we het vliegtuig ingestapt. Inmiddels geland in Dubai en na wat laatste tax-free inkopen gaan we nu naar huis. Het was een geweldig avontuur.

Marjo